

som det menes, fordi alle Søfarende vide om trent, til hvilken Tid Sessjonen forestaaer, og de ville altsaa, naar de kunne faae nogen god Gyre, forinden Kundgjørelsen derom er fæet, vistnok søge den. Det er ogsaa et Princip, som jo vistnok maa meget noie iagttages ved Svindrulleringslovene, at de saa lidet som muligt trykke Søfarten. Det er Noget, som ogsaa i den Grad blev antaget ved den forrige Rigsforsamling, som i 1848 og 49 stemte over den nuværende Børnepligtsslov, at man derved forøgede Leiligheden til at tage Tjeneste i udenlandsk Fart, erkjendende, at denne vigtige Næringskilde ikke for meget burde indskrænkes med Hensyn til Udskrivningen til Krigstjenesten. Jeg troer virkelig, at, naar man vil, at der skal gives bestemte Regler for Udskrivningen til Søkrigstjenesten, kunne de behøve en overmaade noie Overveelse, hvilket ikke alene burde finde Sted i de høitagtede Ministerier, men ogsaa maatte kunne finde Sted i Rigsdagen, forend man tog nogen Beslutning derom. Jeg troer for Resten, at det vil være ganske umuligt og aldeles ikke ønskeligt at sjerne de Billighedshensyn, som Forordning 8de Januar 1802 har udtrykt. Det er isvrigt ikke et nyt Forhold, der er opstaaet ved Børnepligtssloven af 1849, at der er bestemte skarpere Regler for Udskrivningen til Landkrigstjenesten end til Søkrigstjenesten; thi det var ogsaa i det Bessentlige Tilfældet før. Der var jo ogsaa da bestemte Aldersklasser for Landudskrivningen, saaledes at den, der hørte til denne Klasse, naar han ikke var i det Tilfælde, hvor Lovgivningen særlig havde befriet ham, maatte udtages, og at, hvor der var lige Berettigede, maatte de kaste Lod med hinanden. Naar den høitagtede Justitsminister mener, at det er nødvendigt nu med Udeblivelse fra Sessjonen at forbinde den strenge Følge at skulle forlods udføres, og at i denne Henseende det Valg, som hidtil har fundet Sted, under visse Omstændigheder at anvende en Mult, — som Placaten af 1844 endogsaa i dens Minimum har fundet det passende at nedsætte til 1 Rbd., fordi man har fundet, at der kunde være Tilfælde, hvor det baade var meget undskyldeligt og derhos uskadeligt, at de Vedkommende udebleve, — ikke burde finde Sted, men at det nu skulde være nødven-

digt altid at anvende den strengere Straf, da kan jeg virkelig ikke indsee dette; jeg troer tværtimod, at, naar man indførte bestemte Aldersklasser, saa vilde det være unaturligt, at den hele Masse, ogsaa de Allerældste, skulde møde, og det er jo netop det, Lovudkastet vil; thi det hedder: „Forlods udføres de i Hovedrullen staaende Børnepligtige af alle Aldersklasser, som udeblive fra Sessjonen“, altsaa vil selv den 38aarige Mand, som udebliver fra Sessjonen, blive forlods udføven, uagtet efter hele Udskrivningsplanen langt yngre vilde være aldeles uden for Udskrivningen; naar han ansaaes med en lille Mult, vilde det vistnok allerede være meget strengt, og man maatte hellere ønske, at saadanne Individuer kunde være aldeles fri for den vistnok ofte besværlige Pligt at møde. Jeg kan saaledes ikke Andet end vedblive at andrage paa, at Thinget ikke gaaer ind paa § 2 af det nuværende Lovudkast. Jeg vil meget gjerne troe, at der er tilveiebragt et gavnligt Materiale for en ny Lov angaaende Udskrivningen til Søkrigstjenesten, men jeg troer ikke, at det paa nogen Maade kan være rigtigt at antecipere dette for et enkelt Aar, forend det har været underkastet den nøiagtigste Prøvelse ogsaa af Rigsdagen, og jeg vedbliver at antage, at det er ganske imod Hensigten med den aarlige Udskrivningslov, der er foreslaaet i Grundlovens § 51, og som kan sættes ved Siden af den aarlige Finantslov, i den at indlemme et nyt System for Udskrivningen; dette forekommer mig at være ligesaa urigtigt, som om der i Finantsloven skjulte sig en ny Skattelov.

Besfely: Det forekommer mig, at den høitærede Justitsminister begyndte med at indrømme den Hovedsætning, som af den høitærede Taler, der nys satte sig, er fremhævet som det vigtigste Moment i denne Sag, at nemlig den aarlige Udskrivningsplacat ikke burde indeholde Regler hvorefter Udskrivningen bestemtes, men at den kun skulde angaae Antallet, og at der burde være en Lovgivning, hvortil Udskrivningsplacaten refererede sig, som foreskrev de Bestemmelser, som i saa Henseende vare nødvendige. Naar dette forholder sig saa — og jeg troer, at man deri maa være enig — saa forekommer det mig, at det andet Spørgs-